

SORTE FANE

Nr. 4 – april 2023

Post@bogcafeenhalmtorvet.org

For en rød & sort 1. maj – Kompromisløs kamp mod kapital og stat!

HVORFOR 1. MAJ? – CHICAGO-MARTYRERNE.

Den amerikanske arbejderklasse kæmpede i 1880'erne en lang kamp for 8-timersdagen, centeret omkring industribyen Chicago. Anarkister var pionerer i denne kamp, især tyske indvandrere. Kampagnen kulminerede med en kæmpedemonstration 1. maj 1886. En opfølgende arbejderdemonstration få dage senere på Chicagos Haymarket (halmtorv) forløb i ro & orden; indtil nogen kastede en bombe. Der udbrød kaos & panik, politimænd skød vildt omkring sig, der var døde & sårede. Hvem, der kastede bomben, er aldrig blevet opklaret. Men de borgerlige aviser hylede op om venstreorienteret terrorisme. Helt vilkårligt blev en række fremtrædende anarkister fængslet, og fik hårde domme. Der var ganske vist ingen konkrete beviser, der forbandt dem med attentatet, at de kæmpede arbejderklassens sag, var bevis nok for deres skyld.

4 mand blev hængt året efter, under stor medieopmærksomhed. De åbenlyst uretfærdige domme blev senere omstødt; men for de døde var det for sent. Og bevægelsen for 8-timersdagen fik et afgørende knæk.

Til minde om disse 4 martyrer vedtog 2. Internationale, på sin kongres 1889, at højtideligholde 1. maj som proletariatets internationale kampdag. Det skete så første gang i 1890.

STATUS OVER KLASSEKAMPEN I DAGENS DANMARK.

Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) sprang op som en løve i februar. Med store demonstrationer imod regeringens frække tyveri af Store bededag, og en underskriftindsamling, hvor hundredetusinder bidrog. Men FH faldt straks efter ned som et lam. Regeringen tromlede

sit overenskomststridige overgreb igennem, uden offentlig debat eller ordentlige argumenter; lønarbejderne skal bare arbejde mere, så der kan blive mere profit til nogle få (mere merværdi = ubetalt arbejde). Og kravet om som minimum kompensation for en tabt fridag har FH omhyggeligt holdt ude af OK23. 'Det er et parlamentarisk spørgsmål'. FH's mål var m.a.o. blot at protestere symbolsk, ikke at kæmpe for at vinde – hvilket kunne have krævet brug af arbejderklassens stærkeste våben: massestrejke. Men Lizette Risgaard er principielt imod at strejke. (Skraldemændene i Kbhvn. har ellers nylig vist, at det kan betale sig at strejke) Så skal det fedt hjælpe, at hun taler til SF's kongres! (SF var engang et reformistisk parti med en vis marxistisk kant – men har planmæssigt reduceret sig selv til en ligegyldig hæmoride på det semi-socialfascistiske Socialdemokratis rumpe)

Efter årtiers neoliberalistisk klasseoffensiv fra oven kunne OK23 have været afsæt for en længe tiltrængt arbejderklasse-modoffensiv. I stedet blev "risikoen for storkon-

flikt" afværget, med velvillig hjælp fra det sædvanlige klasseforræderiske fedtlag af pampere & bureaukrater. Den opnåede lønfremgang dækker ikke årtiers udhuling af reallønnen, også før inflationen – og er i høj grad overladt til kommende lokale forhandlinger. Bunden er ikke blevet løftet, der er ikke gjort nok for lærlinge, ikke indført kædeansvar, etc..

Det tværfaglige fællesinitiativ NEJ til OK23 kom for sent i gang. – Imens er de store virksomheders pengetanke bare vokset i rekordtempo.

Mange faktorer af afgørende betydning for vores velfærd er tilmed slet ikke omfattet af overenskomstsyste­met. Arbejdsløshedsunderstøttelse, sygedagpenge, pensioner – hele det berømte danske "flexicurity"-system er i stigende grad uden "security" for arbejderne. Hele prækariseringen af arbejdsmarkedet; på tværs af fag er der flere og flere såk. "selvstændige". Dvs. løsarbejdere uden rettigheder. Ikke bare Wolt o.a. cykelbude. Nogle værdsætter den øgede individuelle frihed, mens

andre oplever sig lige så udleveret til en arbejdsgivers skalten & valten, blot uden de rettigheder, man trods alt har som ansat. Og prækariseringen gør det sværere for arbejdere at organisere sig, hvad lovgivning mod ”konkurrenceforvridning” også kan lægge sten i vejen for.

At arbejdspladser bliver automatiseret væk, eller forsvinder til udlandet (senest et Danish Crown slagteri). Konstante forringelser (”reformer”) – for regioner & kommuner skal spinke & spare, mens dansk økonomi aldrig har været stærkere. Hvorfor både ansatte & uddannelsessøgende flygter fra alle velfærdsfag, så stillinger ikke kan besættes, og de tilbageværende offentligt ansatte bliver endnu mere stressede. De syge (såsom kræftpatienter i Århus), børnene, de gamle er med til at betale prisen.

Universitetsuddannelser vil regeringen forringe. Og gentrificeringen har gjort det umuligt for mennesker med alm. indkomster at finde en bolig i Kbhvn..

Men at beskatte boligejernes arbejdsfri gevinster. Eller f.eks. energiselskabernes overnormale profitter. Dét kommer ikke på tale!

Intet under at den tandløse topstyrede fagbevægelse styrtbløder medlemmer. Når fagforeningerne ikke vil bruge arbejdernes potentielle kollektive styrke, men blot fungere som en slags prof. forsikringsselskaber – så kan man jo lige så godt vælge det billigste tilbud! (: gule discount fagforeninger)

Ude i Europa er der mere gang i arbejderklassens modstandskamp, med store folkelige protestbevægelser og langvarige strejkebølger i Frankrig og Storbritannien. (Begge steder har man en renlivet arbejdsgiverregering – ligesom her)

HVAD MÅ DER GØRES? – SYNDIKALISTISK SELVORGANISERING!

Især Store bededags-opgøret har været en afgørende prøve for den etablerede, bureaukratiserede fagbevægelses troværdighed. FH

dumpede med et brag, og må fra nu af betragtes som terminalt syg. I løbet af nogle år vil medlemmer af overenskomstbærende fagforeninger sandsynligvis være et mindretal på private arbejdspladser. Så er det slut med "business as usual" for fagtoppen. For selv om de er konkurrenter, kan kapitalisterne altid finde ud af at stå sammen imod arbejderklassen. Og de har staten, domstolene, de borgerlige medier i ryggen.

Hvis arbejderklassen skal kunne genvinde tabt terræn, og endda gå til modangreb i klassekampen, kan den nødvendige fornyelse kun komme fra græsrodderne. Det er simpelt hen nødvendigt at gentænke hvad, det vil sige at være en fagbevægelse, frem for et skindødt bureaukratisk apparat, hvor medlemmerne er reduceret til passive, kontingentbetalende klienter. – Syndikalisme (af fransk *syndicat* = fagforening) er en kamptradition & kampstrategi i arbejderbevægelsen, beslægtet med klassekamps-anarkisme, der bygger på arbejdernes kollektive selvorganisering og direkte aktion, på arbejdspladser og også i lokalsamfund. Autonome, partipolitisk uafhængige kampfællesskaber. Fagforeninger uden bosser og hierarki, med direkte demokrati, hvor man mødes ansigt til ansigt, baseret på medlemmernes selvvirksomhed, eget initiativ & indbyrdes solidaritet. Ikke på hvad, nogle få prof. "repræsentanter" kan forhandle sig til af kompromisser med klassefjenden. Faglige fællesskaber, på tværs af uddannelse, køn, kulturel & geografisk baggrund, statsborgerskab, som kæmper for forbedringer her & nu, og på den lange bane for radikalt demokrati, økonomisk & industrielt. Et selvforvaltet, libertært socialistisk samfund!

I første omgang må der dannes uofficielle tværfaglige netværk i basis, med en flad, uformel struktur. På sigt er der brug for nogle selvstændige, kæmpende fagforeninger, styret af medlemmerne selv, som ikke er et bureaukratisk vedhæng til staten. Og ikke er bundet af "fredspligt", eller anerkendelse af arbejdsgivernes "ledelsesret" (Septemberforliget 1899, 'arbejdsmarkedets grundlov', blev indført efter

et historisk nederlag for arbejderklassen). – Så vil man meningsfuldt kunne sige, at arbejderbevægelsen har fundet tilbage til sine rødder i antikapitalistisk modstandskamp!

KAPITALISMEN ER ET MILJØSVIN!

Kapitalismen udbytter, nedbryder & ødelægger natur & miljø såvel som mennesker. Og udgifterne til at prøve at rette op på skaderne vælter de private firmaer konsekvent over på skatteborgerne. Heri er der intet nyt. Historisk nyt er derimod de eskalerende, indbyrdes forbundne klima- & biodiversitetskriser, som er den største trussel mod menneskelig civilisation i verdenshistorien.

Dette problemkompleks af apokalyptiske proportioner er ikke bare uløst, det er reelt uhåndteret! Trods årtier med Kyoto-protokol, Parisaftale, COP 1-27, etc. , etc. fortsætter udledningerne af drivhusgasser med at stige år for år, og rekorderne for global opvarmning, destruktive ekstreme vejrphænomener, m.v. bliver hele tiden slået!

Det bagvedliggende problem er ikke bare den, yderst magtfulde, fossile indu-

stri, men at selve det kapitalistiske system forudsætter grænseløs vækst på en klode af begrænset udstrækning! Kloden har feber - kapitalismen er sygdommen! Imidlertid kan ingen prof. politikere forestille sig at overskride de rammer, den kapitalistiske samfundsorden sætter. Der er mange måder, multinationale koncerner, ”markedet”, andre kapitalistiske stater, centralbanker, etc. kan bremse en evt. ”grøn” regering, der med seriøse klimapolitiske planer kommer på tværs af kapitalismens grundlov: profitmaksimering frem for alt!

De fleste NGO’er, forskere, klimadebattører, civilsamfunds-aktører, m. fl. har heller ikke fantasi til reelt at forestille sig løsninger, der overskrider kapitalismens præmisser.

Tidsrammen for at afværge de værste katastrofer og bevare en nogenlunde beboelig planet er så frustrerende kort, at vi ikke bare kan sætte vor lid til en sejrrig social-økologisk verdensrevolution engang i fremtiden. På en kortere bane er sociale massebevægelser, der kan have forskellige specifikke dagsordener – arbejderkamp, kvindekamp, naturbeskyttelse, antiracisme, boliger til alle, etc. – men kan udgøre en fælles oprørs-front, med stor folkelig opbakning, og indsigt og vilje til at ”disrupte” den kapitalistiske megamaskine, det eneste, der vil kunne tvinge politikerne til at foretage det nødvendige minimum af klimatiltag.

I Tyskland har man set de første eks. på økologisk klassekamp. I anledning af den globale klimastrejke 3/3 gik unge fra Fridays for Future sammen med strejkende arbejdere i den offentlige transportsektor i over 30 byer. I alt 200000 deltog i fælles demonstrationer, for både bedre løn & arbejdsforhold og mere investering i lokal transportinfrastruktur. Under slagordet # *wirfahrenzusammen* (”vi rejser sammen”)!

Fra England kan nævnes initiativet ”the New Lucas Plan for a Just Transition”, en alliance mellem fagligt aktive, akademikere og freds- & miljøaktivister, der udvikler en arbejderklasse-baseret græsrods-strategi for en hurtig, klimretfærdig overgang til en bæredygtig økonomi, med socialiseret ejerskab og demokratisk kontrol over produktionen.

Det er på høje tid, at klimabevægelsen og arbejderbevægelsen finder sammen, i en fælles ikke-reformistisk modmagts-bevægelse, der ikke vil nøjes med pænt at appellere til nogle levebrødspolitikeres gode vilje, men vil gribe til direkte aktion mod skadevolderne, hvad enten det er tyske brunkulsminer el. det konventionelle, giftbaserede danske industrilandbrug. Herhjemme har f.eks. blokaden af Århus havn sidste år og de anonyme Tyre Extinguishers på Frederiksberg vist vejen!

Markedet gør os blinde for hvad, vi kan gøre som individer kollektivt. Men når arbejderne overtager produktionsmidlerne, kan de omlægges

og gøres miljøvenlige, med demokratisk planlægning i lokale fællesskaber. Fordi der ikke skal produceres for profit til nogle få, men for at dække menneskelige behov, med respekt for naturens grænser. – Således bliver syndikalismen grøn!

SOLIDARITET ER VORES STÆRKESTE VÅBEN!

Alle kampe mod kapitalismens verden er dele af en fælles kamp. Kamp på alle fronter: Mod skovrydning o.a. miljøødelæggelser, mod imperialisme og racisme, mod kvindeundertrykkelse og diskrimination, mod den fascistoide populisme & nationalisme, der viser sig mange steder i krisetider, mod dehumaniserende flygtningepolitik, mod tvangsdigitalisering, masseovervågning og autoritære tendenser, selv i gamle borgerlige demokratier. Solidaritet er ikke et slagord, men ansvar, kammeratskab, handling! Og proletarisk solidaritet stopper ikke ved statsgrænser. Internationalisme er ikke en luksus, men en overlevelsesstrategi!

Solidaritet med det ukrainske folk i dets modige & retfærdige kamp mod storrussisk imperialisme! Vi støtter i særdeleshed de antiautoritære venstrekræfter i Solidarity Collectives, Resistance Committee, m.fl., der følger principperne i de anarkistiske makhnovisters direkte demokrati (1918-21): afhængige af hinanden, ikke af regeringen!

I anledning af 75 året for *nakba* 15/5 (den Palæstinensiske Katastrofe), oprettelsen af den zionistiske kolonistat, der har udviklet sig til et teokratisk-quasifascistisk apartheid-mareridt, udtrykker vi vor solidaritet med det palæstinensiske folks frihedskamp.

Fortsat solidaritet med opstanden mod præstestyret i Iran. KVINDE – LIV - FRIHED!

Solidaritet med det kurdiske folks kamp (Rojava). - Med zapatisternes kamp i Chiapas, Mexico. – Med koloniserede oprindelige folk overalt, og

med alle undertrykte, fordrevne etniske el. religiøse grupper. - No Justice, No Peace!

Dette er vor vision: For en radikal humanisme & universalisme for det 21. årh.! For libertær økosocialisme & -feminisme! En basisdemokratisk, bæredygtig verden, baseret på lighed, inkluderende fællesskab og gensidig hjælp. Hvor mangfoldighed er styrke. Hvor basale livsfornødenheder ikke er varer, men en naturlig ret. En verden uden kapital, stat og bossere!

Vil du være med?